

Kuvittanut
KATI
VUORENTO

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

ja pitsikartanon
kummitus

Tammi

PENNI
PÄHKINÄSYDÄN
JA PITSIKARTANON
KUMMITUS

*Minun äideilleni Pirkolle,
Mai-Leenalle, Leenalle ja Arjalle.
Kiitos kaikesta rakkaudesta ja toivosta,
jota olette sydämeeni valaneet.*

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä ja
Taiteen edistämiskeskukselta.

Kuvittaja on saanut tämän kirjan kuvittamiseen
apurahaa WSOY:n kirjallisuussäätiöltä
ja Suomen Kulttuurirahastolta.

Teksti © Cristal Snow 2024
Kuvat © Kati Vuorento 2024
Teoskokonaisuus © Tammi 2024
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
ISBN 978-952-04-6171-3

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

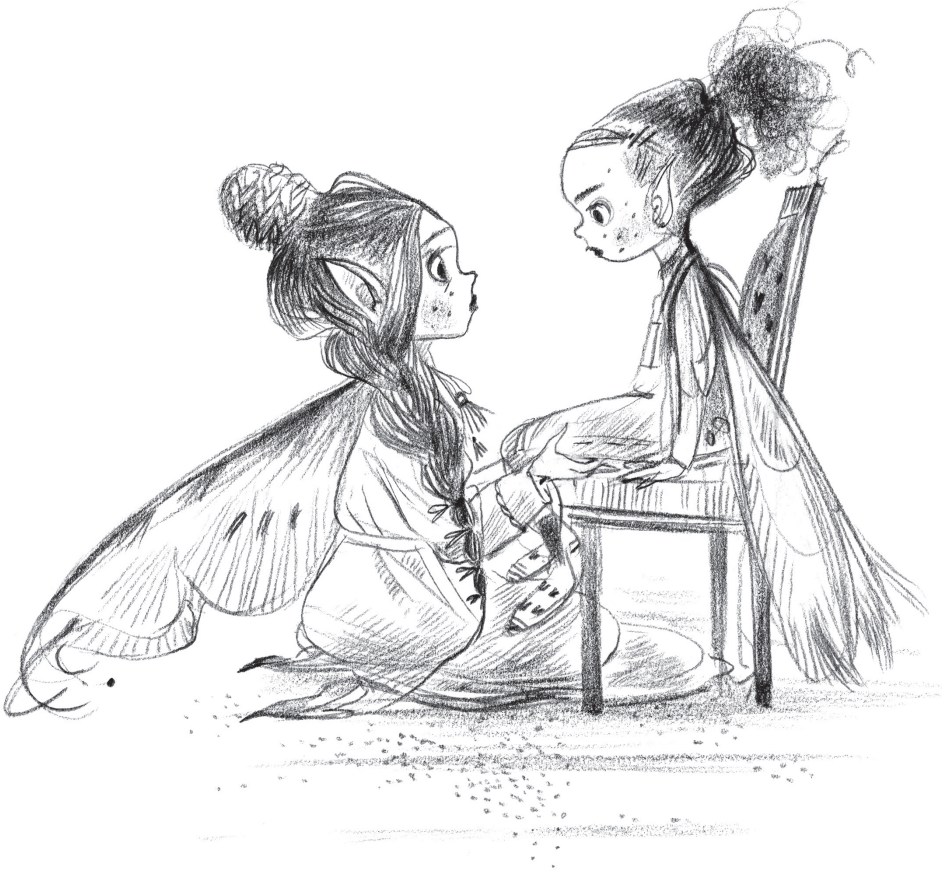
ja pitsikartanon
kummitus

*Perustuu Cristal Snow'n ja Niina Siewertin
alkuperäisideaan.*

Kuvitus
KATI
VUORENTO

Tammi • Helsinki

PROLOGI

Tuulenpesän metsässä elettiin keijujen kurjinta vuoden-aikaa, kelviä. Ei ollut enää talvi mutta ei vielä kevätkään. Liukas, säröilevä peilijää peitti metsikön polut ja maan-alaiset tunnelit, mutta tienpientareille oli sulanut mutaa, joka tarttui itsepintaisesti kengänpohjiin ja takinliepeisiin ja kulkeutui keijujen koteihin sottaamaan eteisen lattiat. Kaiken sen kiusan lisäksi pieniä kiviä tipahteli villasukkien varsista, ja niitä löytyi joka huoneen nurkasta. Hiekanjyväsia päätyi jopa kärpässienisohvan tyynyjen väliin.

Ulkona oli kuraista ja märkää mutta luita hytisyttävän kylmää. Kaikki metsässä oli kiukkuista ja sotkuista. Siksi kukaan ei pitänyt tästä viidennestä vuodenajasta. Varsinkin Penni Pähkinäsydän.

Kelvi oli unettavaa aikaa pienille keijunaperoille, sillä värittäminä aamuina oma sänky houkutteli paljon enemmän kuin koulumatka koleassa säässä. Erikoista kyllä pieni punahapsinen lapsi oli silti avannut silmänsä jo useana aamuna ennen kuin äiti oli edes ehtinyt hätyyttellä häntä hereille.

Pennillä oli ollut paljon huolia koko talven ajan. Ne vaivasivat häntä edelleen, ja siksi hän heräsi aamuisin tuijottamaan katonraja ja kurtistamaan otsaansa siinä toivossa, että otsaryppyjen välistä putoaisi helpottava vastaus hänen pulmiinsa.

Koulu ei maistunut Pennille. Hän ei myöskään pitänyt enää teatteriharrastuksestaan vaan oli kyllästynyt rakentamaan Venla Pippurin suunnittelemaa lavasteita. Niistä sai

vain tikkuja sormenpäihin, joista hän oli muutenkin huolissaan. Aina silloin tällöin ne sähisivät outoa violettiä sähköä, eikä kukaan antanut sille minkäänlaista selitystä. Huoli oli aiheuttanut jo monen monta ryppyä Pennin otsaan.

Kaiken tämän lisäksi Penni oli raahannut selässään koko loppupalven mitä epämukavimpia siipiä. Ne olivat Pähkinäsydänten perheen antiikkiset varasiivet, joita hänen sukunsa oli käyttänyt yli satoja vuosia. Ne haisivat kostealle vintille ja koiperhosille. Jos niitä katsoi tarkemmin, ne ehkä jopa olivat koiperhosen siivet. Harmaanruskeat ja laikukkaat selänvetimet.

Viluhallan valtiatar oli repäissyt Pennin leppäkerttumaisen pulleat siivet irti ja varastanut ne omakseen. Miksi? Sitäkään Penni ei ymmärtänyt. Niiden takia hän oli kuitenkin nyt kömpelö keiju. Siivetön keiju. Toivoton keiju. Epäkaverillinen keiju hyvälle ystäville: olihan hän jälleen kerran vihastuttanut uuden naapurinsa, Markka Meritähden. Talven aikana oli tapahtunut paljon, ja moni oli pahoittanut mielensä. Varsikin Markka.

Koko lapsuus tuntui yhtä ankealta ja toivottomalta kuin kurja kelvi. Kun hän jälleen kerran muisteli talven traagisia tapahtumia, parvekkeen vetisten lasien läpi alkoi yhtäkkiä pilkottaa aamuaurinko. Penni ponnahti pystyyn muhkean peittonsa alta ja iloitsi auringon yllätysvierailusta. Valo täytti koko huoneen ja lämmitti hänen huolestunutta otsaansa. Penni sulki silmänsä ja kuvitteli kevään saapuneen kahisuttamaan vasta vihertyneitä lehtiä Pähkinäpuun parvekkeen yllä. Perhoset ja pöriäiset surisivat iloisesti herättyään pitkiltä uniltaan. Ilmassa tuoksuivat marjaiset liehuleinikit ja huumaavan yrttiset sinikorvat. Pennillä oli selässään raskai-

den ja rumien varasiipien sijaan upeat pitkänmatkansiiivet. Ilmavat, kauniin väriset ja kaikkien kadehtimat. Voi miten ihanaa, että kevät pian saapuisi, Penni unelmoi pää pilvenkevyenä. Hänen kämmenensä rätsivät, ja hän hieroi yhteen sähköisiä sormenpäitään.

Olo oli pienen hetken ajan helpottunut, mutta sitten aurinko piiloutui taas synkän pilven taakse. Se tahtoi pysyä vielä piilossa ja säästää kirkkauttaan kevääseen.

Penni huokaisi ja nousi sängystään. Hän puki päälleen siniset haalarinsa ja punaisen paidan, jossa oli valkoisia pilkkuja. Ehkä lempivaatteet piristäisivät häntä. Joskus sellainen auttoi. Hän harjasi villit hiuksensa löysälle ponihännälle, pesi unihiekat silmäkulmistaan, harjasi hampaansa piparmintun juurella ja teki vessan maton päällä muutaman jumppaliikkeen notkeuttaakseen väliaikaisia siipiparkojaan.

– Hartiat ylös, hartiat alas. Hartiat ylös, hartiat alas. Siivet auki, ja siivet kiinni... ja siivet... auki... Auki, senkin kömpelöt sittiäisten haarniskat! Penni manasi. – Auki!

Mutta siivet nykivät kurittomasti. Kenties ne olivat vielä unessa.

– Antaa olla, Penni luovutti. Keittiöstä kuului äidin unen sokaisemaa astioiden kolistelua ja päänsärkyistä haukotte-
lua. Sen Penni tunnisti välittömästi.

– Enkö minä juuri harjannut nämä lattiat? Mistä hiekanjyviä oikein tulee? Annelie mutisi ja yski.

– Huomenta.

– Huomenta. Onko sinulla tänään parempi päivä? Annelie kysyi ja suuteli lapsensa päälakea.

– Ei kovin, mutta yritän piristää itseäni. Puin lempivaat-

teet ja jumppasinkin. Aurinko paistoi hetken ikkunasta, ja iloitsin siitä. Entä sinulla? Penni painoi päänsä äidin vatsaa vasten, kietoi kädet hänen ympärilleen ja rutisti kovaa.

– Minäkin näin auringon. Se taisi piirtää pienet hopeareunukset pilvien reunoille, äiti hymyili.

Penni irrotti otteensa ja istui ruokapöytään. Annelie hieroi silmiään, jotka olivat väsymyksestä sameat.

– Saanko jäädä tänään kotiin? Penni kysyi.

– Et tänäänkään. Etkä huomenna. Etkä ylihuomenna. Kouluun on mentävä, Annelie puuskutti samalla, kun hän harjasi keittiön lattiaa ja suoristeli unenkankeita siipiään.

– Entä jos tapahtuu joku suurtragedia? Koulu palaa salamaniskusta? Tai oppilaille iskee kielenpään kutinapötkö? Romuluinen ahmatti syö koko kylän?

– Noh, sitten ei ehkä tarvitse mennä kouluun, mutta sellaisia ei kannata toivoa, Annelie sanoi ja kaatoi lautaselle lämmintä hunajakaislamaitoa ja ripotteli päälle pähkinärouhetta.

– Kannattaa toivoa aurinkoisia päiviä, hattaravanukasta välipalaksi, isoja syntymäpäiväjuhlia. Tanssiaisista, hyviä ystäviä, musiikkia. Rakkautta ja hyvää ruokaa, Annelie luetteli hymyillen. Hän ojensi Pennille lautasen ja silitti mielteliäänä lapsensa hiuksia.

– Minä olen yrittänyt, mutta yksikään toiveeni ei koskaan toteudu.

Penni tuijotti sormiaan. Sitten hän katsoi äitinsä kalva-koita käsiä, otti ne omiinsa ja tutki niitä hetken. Hän tunsi niissä samanlaista energiaa kuin omissaan. Äidin kädet tuoksuvat tutulle hyasinttivoiteelle. Ne olivat lämpimät kuin niillä olisi juuri nostettu uunista pullaa. Niissä oli

muutama haava talon askareista, ja peukalon kynttä oli nakerrettu huolestuneena.

– Onko sinulla vielä sormenpäissäsi haltijakummin taitkaa?

Aika pysähtyi hetkeksi. Kukkukello hidastui. Syvä hiljaisuus laskeutui keittiöön. Se peitti Annelien ja Pennin kuin kesätuulella irti päässyt lakana.

Annelie puristi Pennin käsiä omissaan. – Ihan hitusen.

Penni sulki tiukasti silmänsä ja esitti päässään hassuja toivomuksia. Sellaisia mitä nyt mieleen juolahti. Hän toivoi seurakseen paljon kaipaamaansa lemmikkiä, parempia siipiä ja seikkailuja ystävien kanssa harmaan vuodenajan vastapainoksi. Sitten hän avasi silmänsä ja huokaisi. Hänen katseensa harhaili ulos pakkaslumen peittämiin oksiin.

– Sinulle on tapahtunut paljon tämän vuoden aikana, Annelie sanoi lempeästi.

– Liian paljon pienelle keijulle, jos minulta kysytään, Penni mutristi suutaan.

Annelie hengitti raskaasti. – Sinusta varmasti tuntuu ajoittain melko toivottomalta. Siltä, ettei kukaan näe tai kuule sinua...

Penni nyökkäsi.

– Minä näen sinut, rakas lapseni. Aina ja ikuisesti, vaikka ei siltä tuntuisi.

Annelien hengityksessä oli itkua ja hienoista hätää, mutta hän peitti sen hymyllään ja tuikkivilla silmillään.

– Mitä sinä poraat ja kolloitat kouluaamuna? Penni ihmetteli. Hän ei pitänyt siitä, kun aikuiset tunteilivat.

– Sitä, kuinka onnellinen minä olen sinusta, pikkuinen. Sinä olet elämäni valo sekä aarre ja kaikki kaikessa.

Penni korjasi asentoaan. Hänellä oli epämukava olo.

– Lupaa minulle yksi asia, Annelie jatkoi.

– Niin? Penni kysyi varovasti. Tuiki tavalliseksi arki-aamuksi äidin käytös oli outoa. Kyllä Annelie itki, usein-kin. Joskus hän itki onnesta juhlapyhinä tai kouluvuoden päättäjaisissä. Ja hänen ja isä Pähkinäsydämen häöpäivänä. Hän itki väsymyksestä ja onnistumisen riemusta, kun oli saanut suuren leivontaurakan loppuun ja kakku oli onnistunut suurenmoisen hyvin. Joskus Annelie itki, kun hän muisteli menneitä tai kun Penni oli tehnyt hänelle kuvataiteen tunnilla epämääräisen kipun savesta. Silloin hän itki ylpeydestä.

Harvemmin Annelie itki heti aamutuimaan. Niin oli käynyt ehkä kerran. Silloin, kun Penni oli mennyt ensimmäistä kertaa kouluun.

– Sinun sydämesi on niin suuri, että... Annelie aloitti, mutta Penni keskeytti hänet virnuillen.

– Taasko näitä? Juu, juu, äiti rakas. Sydämeni on herkkä ja helposti särkyvä, mutta siksi siitä on tullut hyvin vahva. Sydämeeni mahtuu rajattomasti rakkautta jopa vihahenkilöille, Penni papatti ja kauhoi mysliä suuhunsa.

Äiti näki tilaisuutensa tulleen. – Kun sydämesi on vahva, se on myös rohkea, Annelie huokaisi. – Uteliaaseen sydämeen mahtuu vaikka kuinka paljon muistoja ja tarinoita. Mitä vielä? Annelie huokaisi.

– Melko täynnä alkaa sydän olla. Niin täynnä, että se poksahtaa, jos sinne jotain vielä laittaa, Penni sanoi suu täynnä pähkinöitä.

Annelie polvistui tuolin eteen niin, että Penni joutui katsomaan äitiään alaspäin. Lattialla kimalsi hiekanjyviä.

– Suureen sydämeesi mahtuu niin paljon asioita. Se kasvaa samalla, kun sinä kasvat. Läpi elämäsi, ja tekee tilaa kaikelle, mitä sen varrella opit, Annelie sanoi ja painoi korvansa Pennin rintaa vasten.

Tum tum tum tu-tum. Tum tum tum tu-tum. Tum tum tum tu-tum, hakkasi Pennin erikoinen sydän.

– Sinun täydellisen epätavallinen sydämesi hakkaa epätahtiin. Ja se on niin suuri, että siihen mahtuu rajattomasti toivoa. Haluan, että vannot minulle yhden asian, rakas. Et tet koskaan luovu toivosta. Et vaikka olisi kuinka synkkää, äiti sanoi ja katsoi kauas peltojen taakse horisonttiin, jossa mustat pilvet mutisivat ukkosta mahassaan. – Ja vaikka kuinka haluaisit luovuttaa, et koskaan kadota toivoa. Et ikinä, koskaan tai niin kauan kuin henki sinussa pihisee.

– Jos toivo on katoamassa, niin mistä sitä sitten löytää? Penni mietti ääneen.

Annelien kyyneliset silmät täyttyivät valosta ja ilosta. – Kaikkialta. Toivon löytää lapsen naurusta, neliapilan lehdistä ja pidetyistä lupauksista. Tähtenlennoista, syntymäpäiväkakuista ja kuparikolikosta toivomuskaivon pohjalla. Kevään ensimmäisestä pääskysestä ja liehuleinikin nupusta. Satepisaroista. Sateenkaaresta. Katsopas, Annelie kuisutteli, sillä aurinko pilkisti taas vihaisten pilvien takaa ja kurkisti ikkunasta sisään. Lasin läpi hiekkaiselle lattialle ilmestyi sateenkaaren heijastus. – Suurin toivo löytyy kuitenkin sinusta itsestäsi... Sinun sydämesi on täynnä toivoa, kunhan et koskaan luovu siitä. Lupaatko?

Hiljaisuus vetäytyi keittiön yltä. Kukkukello löi puoli kahdeksan. Teekannu kiljahti, kun vesi alkoi kiehua. Penni silitti Annelien väsyneitä kasvoja.

– Älä sure äiti. Kevät tulee pian, ja sitten kuulemme taas pääskysen laulua ja hangesta nousee kukkien nuppuja. Nyt täytyy lähteä kouluun.

– Ja minä menen hieman lepäämään. Sitten harjaan keittiön hiekanjyvistä ja savesta, mutta nyt väsyttää vielä... Mene sinä kouluun. Reipas lapsi.

Penni veti ylleen juuttitakin ja kirmasi kellarin rappuset maanalaiseen tunneliin. Ja vaikka ilma oli kylmä ja kolea ja mutaiset pitkospuut liukkaat ja kuraiset, oli Penni Pähkinäsydän paljon paremmalla mielellä kuin herättyään.

Annelie nosti teeveden liedeltä odottamaan juomista. Sitten hän palasi takaisin miehensä viereen, joka tuhisi lämpimänä heidän yhteisessä vuoteessaan. Annelie ripusti aamutakin sängyn päättyyn ja kömpi isä Pähkinäsydämen viereen. Hänkin tunsu sydämessään helpotusta.

Ja sitten Annelie Pähkinäsydän vaipui syvään uneen, josta hän ei enää koskaan herännyt.

1.

LUKU

Iltapäivällä Penni maleksi maanalaisten tunneleiden sijaan kinttupolkuja pitkin koulusta kotiin. Sää oli sen verran selkeä, ettei hän tarvinnut onkaloiden suojaa, vaan hän päätti harhailla metsän siimekseen ja etsiä luonnosta kevään merkkejä.

– Jos vaikka kuulisin etäältä hentoista pääskysen laulua tai löytäisin liehuleinikin versoja pellon vierestä, Penni ähki hyppiessään osittain sulaneesta lammikosta toiseen. Kepillä ja kivillä pystyi rikkomaan jääkerroksia lätäköiden päältä, ja niiden alta löytyi aina iloinen kurayllätys.

Annelien lempikukkia, liehuleinikkejä, ei löytynyt. Vain routaantuneita risukasoja ja kuolleita lehtiä. Pellon lähellä eivät laulaneet kuin epävireisesti räähkyvät harakat.

Kun etsiminen kävi tylsäksi, Penni osti torilta paperipussillisen kuumia pensaspähkinöitä ja nautti niitä puolisulaneen kinoksen päällä. Kotona odottaisivat läksyt sekä hiekkaiset lattiat, jotka piti lakaista.

– Saat pissatulehduksen, Penni Meirami Pähkinäsydän, Neea Rusalli sanoi avatessaan pienen lahjapuotinsa oven ja nosti tuulenmyräkässä kaatuneen tarjouskylyttinsä.

– Minulla on villahousut!
– Sama ja se. Tule puotiini istumaan! Kylmässä hangessa ei kannata istua.

Penni oli kuitenkin jo syönyt pähkinänsä. – Kiitos huolenpidosta, jatkan matkaa kotiin.

– Sano äidillesi terveisiä!
– Totta kai.

Kotiovi oli lukossa. Sitä ei ollut tapahtunut varmasti koskaan, ei kertaakaan koko Penni Pähkinäsydämen lapsuuden aikana. Ovi oli aina auki, oli yö tai päivä.

Penni seisoi hetken hämillään oven ulkopuolella ja yritti uudelleen avata sen, mutta ovi pysyi tiukasti lukossa. Sitten hän koputti ovea napakasti, huhui äitiä ja isää, mutta sisältä ei kuulunut hiiskahdustakaan. Penni veti jopa kulunutta ovikellon narua. Kello kilahi kimakasti, mutta lähestyviä askelia ei kuulunut eikä kukaan kiirehtinyt avaamaan ulko-ovea sen taakse jääneelle Pennille.

Seuraavaksi Penni kuikuili Pähkinäpuun oksistoon.

Parvekkeen ovet olivat kiinni, samoin kaikki ikkunat. Kellarinkin ovi oli lukossa.

Penni kiersi kotipuun useaan otteeseen ja yritti löytää sisäänpääsyä, kunnes naapuripuun tuttu asukas huhui häntä luokseen aamutakki yllään ja nenäliina kädessään.

– Penni! Penni! Tule tänne. Sinun... Minä... rouva Vadelma takelteli. – Tule... Tule tänne. Eikö kukaan hakenut sinua koulusta? Astu sisälle lämpimään.

Penni riisui takin ja jätti kangaskassinsa eteiseen. Rouva Vadelma johdatteli hänet keittiöön ja alkoi kolistella astia-kaappeja ja kattaa keittiönpöydälle kaikkea, mitä kaapeista löytyi.

– Minä lupasin hoitaa sinulle välipalaa. Eikö Kaijanne tai Ulmu hakenutkaan sinua koulusta? Miksei opettaja saattanut sinua kotiin?

– Miksi Ulmu tai Kaijanne hakisi minut koulusta? Tai opettaja saattaisi minut? Kyllä minä osaan kotiin kävellä, vähän lentääkin, vaikka en omaa virallista lentolupaa. Onneksi matka on lyhyt, se taittuu jalan, Penni jaaritteli.

– Missä sinä sitten olet maleksinut? Kello on vaikka mitä.

– Metsässä. Etsimässä kevään merkkejä. Ajattelin, että jos löytäisin liehuleinikin nappuja, se piristäisi äitiä.

Rouva Vadelma kopautti posliinimukin pöytään. Hänen silmänsä lasittuivat, kun hän kaatoi kuppiin höyryävää kaislakaakaota.

– Kevääseen on vielä melkoisesti aikaa, hän totesi kalpeasti.

Pöytä oli yhtäkkiä täynnä herkkuja. Välipalaksi sopivaa puolijyväpuuroa, kirpalokiisseliä, kivisokerihuurteista simakakkua, mahlahilloleipää, pähkinäleipää hunajasulalla sekä kastanjavoita.

– Mihin isä ja Annelie ovat menneet? Penni kummasteli.

– He tietävät kyllä, mihin kellonaikaan palaan koulusta kotiin.

Markka Meritähti seisoj vaaleanpunaisen olohuoneen ovensuussa kalpeana kuin lakana. Penni hymyili ja sanoi hennosti hei. Markka nyökkäsi, kenties kohteliaisuudesta. He eivät olleet juuri nähneet toisiaan viime aikoina. Markka oli varmasti Pennille vihainen menneen talven tapahtumista, joten oli ymmärrettävää, ettei hän sanonut mitään.

– Istu alas. Juo kaislakaakaosi... ja... ja... ota pala... äitisi leipomaa... rouva Vadelma vaiken.

– Petunianleipää, Penni auttoi.

– Niin, niin juuri, rouva Vadelma tokaisi ja huomasi ikkunanraossa sirittävän soittosirkan, joka värisi kylmästä. Nopeasti Vadelma avasi ikkunan, ja soittosirkka hyppäsi hänen olkapäälleen lämmittelemään ja sirisi jotain hänen korvaansa. Vadelma poistui keittiöstä olohuoneeseen, ja sieltä alkoi kuulua hengästynyttä voivottelua.

– Voi ei... Voi hyvänen aika. Ei hyvänen aika. Voi ei. Voi ei.

Penni joi kaakaotaan. Hän heilutteli jalkojaan keittiön pöydän alla ja tuijotti ikkunasta kotipuutaan. Se oli täysin pimeä, eikä palamaan ollut jätetty lyhdyn lyhtyä. Ei edes takkatulta tai kynttilää, mutta jotain kajasti ullakolta. Jonkinlainen valo.

Penni lopetti jalkojensa heiluttelun. Hän nousi seisomaan ja siirtyi lähemmäs keittiön ikkunaa. Silloin Penni näki jotain eriskummallista Pähkinäpuun vintin ikkunassa: välkehtivää vaaleanpunaista ja purppuraista valoa.

– Mitä tuo on? Näettekö...? Penni kysyi, mutta kun hän kääntyi katsomaan olohuoneen suuntaan, olivat Markka ja rouva Vadelma poissa.

Penni puki takin ylleen, avasi varovasti rouva Vadelman oven ja käveli hitaasti kotitaloaan kohti. Ullakon ikkunas-
ta kajasti yhä purppuran väristä valoa. Kuin vintillä olisi pauhannut salamoiva myrsky. Vai olivatko ne liekkejä?

Pyöreä maisemaikkuna pamahti samassa auki. Penni säpsähti mutta tajusi, että sen kautta voisi lentää sisään.

– No niin siivet, ette sitten tempuille, Penni komensi harmaita varasiipiään ja ravisteli niitä lentovalmiiksi. Toinen siipi oli kai nukahtanut, sillä sitä kihelmöi puutuneesti

eikä se väpättänyt samassa tahdissa kuin toinen siipi, joka taas oli kovinkin innokas nousemaan ilmaan.

– Vasemmalle! Vasemmalle! Penni komensi ja nosti hartioitaan päättäväisesti, mutta siipi ei kuunnellut. Se köhisi kuin ruostunut sumutorvi.

Ensin Penni melkein törmäsi talviunilla lepäävään pihakeinuun, sitten hän oli iskeytyä olohuoneen suurten ikkunoiden läpi.

– Varovasti ja rauhallisesti nyt!

Pennin siivet ojentuivat, ja hän kiisi niin kovaa vauhtia kohti kasvihuoneen parveketta, että oli kolauttaa siihen pänsä.

– Oikealle! Penni huusi, ja siivet väistivät viime hetkellä. Lopulta Penni sujahti vintin avonaisesta ikkunasta sisään ja laskeutui komealle patjakasalle, joka oli pinottu ikkunan alle yövieraita varten. – Onnettomat vetkuttimet, Penni manasi siipiään ja kömpi esiin lakanoiden keskeltä. Sitten hän sulki siivet selkäänsä vasten, jottei niistä koituisi enempää harmia. Ne tuntuivat huokaavan helpotuksesta.

Sängystä noustuaan Penni huomasi, että purppuravalohokkasi peräseinältä painavan samettiverhon alta. Siellä oli ullakon salahuone, jonne Annelie oli piilottanut perheen arvokkaimmat siivet: kaikkien perheenjäsenten ensisiivet sekä hänen vanhat haltijakummisiipensä.

Penni lähestyi hitaasti verhoja, ja tuntui kuin pölyn peittämät tavarat olisivat pidättäneet hengitystään. Nuket ja pehmopörriäiset sulkiivat silmänsä jännityksestä. Notkuvat kirjakasat painautuivat lähemmäs seinää. Vanhat leningit piiloutuivat syvemmälle kaappeihin.

Kankaan takana oli tuttu kapea ovi. Kun Penni raotti

KUN SYDÄN ON SUURI, SE EI LUOVU KOSKAAN TOIVOSTA...

Rakastetun keijuromaanisarjan uusin seikkailu alkaa,
kun kukkukello hidastuu ja aika pysähtyy.
Penni ei kuitenkaan voi pysähtyä, sillä selvittämättömiä
salaisuuksia on liikaa.

Tuulenpesän metsässä eletään keijuvuoden kuraisinta aikaa,
kelviä, mutta takin liepeisiin tarttuva muta on pulmista pienin,
kun elämän perustukset järisevät. Muutosten keskellä Pennin olisi
myös löydettävä uudet siivet ja sopeuduttava asumaan Henrietta-
mummon taianomaisessa talossa, joka on täynnä lukittuja ovia,
peitettyjä peilejä ja salaperäisiä asukkaita. Voiko pitsikartanon
kummitus johdattaa Pennin salaisuuksien äärelle, ja miten
purppuraisina ritisevät sormenpäät liittyvät hänen kohtaloonsa?

Romaani on viides kirja sarjassa, jossa seurataan Pennin ja
hänen ystäviensä elämää Tuulenpesän metsässä.

L84.2
ISBN 978-952-04-6171-3
WWW.TAMMI.FI

9 789520 461713